Transicions

Per PepMaria el dl., 03/03/2014 - 09:00

Aquest cap de setmana he tingut reunió de jesuïtes a Roma, i divendres vaig tenir ocasió de passejar una estona per Villa Borghese, que és una espècie de "parc de Montjuïc" d'aquella gran ciutat. La finca, antiga vinya començada a transformar al segle XVII, es va convertir en un jardí anglès al segle XIX i va passar a l'Estat italià l'any 1903. Actualment conté, entre altres, edificis oficials, un hipòdrom, el zoològic, una ludoteca i dues pinacoteques. El cor de la finca és un edifici de principis de segle XVII, ocupat ara per una d'aquestes pinacoteques, la Galleria Borghese.No vaig entrar a la Galleria perquè hi havia molta cua, però m'hi vaig passejar pels voltants una estona. Apropant-s'hi des de l'oest, el visitant és acollit per un jardí de gespa delimitat per un mur de pedra baix amb estàtues als quatre angles. Apropant-s'hi des del nord, a uns 50 metres de l'edifici principal dos obeliscs a costat i costat del camí marquen l'accés a la finca. Després dels obeliscs a mà dreta hi ha un petit edifici que exhibia ocells ("Ucelleria") i uns horts.Vaig sentir que els visitants d'aquest edifici són convidats pels seus accessos a anar-se fent a la idea que estan entrant en aquella gran casa. Aquests accessos - espais de transició entre "fora" i "dins"- em van fer pensar en la importància de viure en profunditat els temps de transició entre les activitats que realitzem durant una jornada.Les transicions són, doncs, temps que queden entre dues activitats: entre l'esmorzar i l'inici de la feina (inclòs sovint el desplaçament); entre una activitat i una altra de diferent; entre el tracte amb un equip humà i el tracte amb un altre; el temps d'espera abans d'una visita o abans d'agafar una transport públic; el temps de fer cua davant d'una taquilla; etc.Reconec que sovint visc aquestes transicions des de la pressa i el desig que siguin el més curtes possible. O des del desig d'esgarrapar minuts per respondre a missatges del mòbil. Però podria gestionar-les de manera diferent. Per exemple, aturant l'activitat un instant i fixant-me en l'entorn físic. O fixant-me en el meu cos per veure si estic en una postura prou sana/confortable. O constatant el meu estat anímic (content, confús, enfadat, decebut...). O recordant breument l'activitat que he acabat i les persones que m'hi he trobat. O pensant breument en l'activitat que he de començar i les persones que m'hi trobaré. Segur que unes transicions millors augmenten la qualitat de la nostra relació amb la gent i de la nostra feina.No crec que hi hagi fórmules per a fer millors transicions. Tot depèn del moment del dia, del lloc físic, de l'estat mental. En tot cas, els accessos a la Villa Borghese ens recorden que fixar-se en l'espai físic pot ajudar-nos en aquesta tasca. I també ens recorden que podem treballar l'entorn físic dels llocs on ens movem, i dels accessos en aquests llocs: a fi de fer més agradables, profundes o fecundes les transicions per a les persones que tracten amb nosaltres.Un company jesuïta m'aconsellava sovint de "pregar en les interrupcions": quan estem immersos en una activitat i algú ens interromp, generant un sentiment concret, és bo de constatar i oferir aquest sentiment. Potser també és una bona idea "pregar en les transicions": ser conscient d'on vinc, d'on sóc o d'on vaig; passar pel cor les persones amb qui estic tractant; i demanar inspiració (demanar l'Esperit) per servir amb qualitat la gent i les causes que porto entre mans. · *Quines transicions visc al llarg d'un dia habitual, o en una setmana habitual? Com les gestiono normalment?· Quins tipus de transició em suggereixen els espais en els quals visc aquestes transicions?· Com puc "redecorar" els accessos als llocs on visc perquè acompanyin millors transicions?*